

bevilger Penge, bør den ogsaa have en kontrollerende Indfyldelse paa deres Anvendelse.

Sluttelig skal jeg sige, at naar der har været Tale om at tage Tilskuddet fra Hingstene eller nedbringe det — dog ikke for dem, som ere købte —, vil jeg gerne have erindret, hvis vi komme igennem med dette Lovforslag, at de Hingste, der ere købte i 1908 og 1909, og de Hingste, som muligvis ikke have været kaarede, men først blive det i Februar og Marts, komme ind under samme Bestemmelse som de andre, saa at de kunne faa deres Stats-tilskud. Ellers ville de Folk, som have købt de unge Hingste, idet de gik ud fra, at de skulle vedblive at faa det hidtilværende Statstilskud, komme meget slempt af Sted. Det beder jeg det Udvalg, som bliver nedsat, tage i Betragtning. Dermed skal jeg slutte.

Rasmus Hansen: Det er sandsynligt, at Interessen for den foreliggende Sag nu ikke er synderlig stor, men da jeg har nogle Bemærkninger at gøre, har jeg bedt om Ordet. Jeg skal fatte mig saa kort som muligt.

Der er fra flere Sider udtalt Tvivl om Nyttens af en Del af Bevillingerne paa den nugældende Husdyrlov. Jeg tror nu, at de, der have ytret eller næret en saadan Tvivl, ikke behøve at nære nogen Frygt i saa Henseende. Selvfølgelig ere ikke alle Bevillinger paa Husdyrloven lige nyttige, men der er ikke en eneste af dem, der er unyttig. Som de Bevillinger, der ere til størst Nytte, har jeg allerede nævnt Bevillingerne til Landboforeningernes Dyrskuer, til Kvægavlsforeninger og til Kontrolforeninger. Jeg vil endnu en Gang slaa fast, at det er Bevillinger, der ere fælles for alle Landboere, Husmænd saavel som Gaardmænd, ja maaske endog i fuldt saa høj Grad for de smaa Landbrugere som for de store.

Saa er der ogsaa fra enkelte Sider rejst en stærk Tvivl om Nyttens af de Bevillinger, der gives til Hesteavl, og det er da særlig det ærede Medlem fra Faaborg (Christiansen) og det ærede Medlem fra Bælum (J. H. Jensen), der have gjort det. Jeg tror, at disse ærede Medlemmers Tvivl i saa Henseende noget beror paa en Misforstaaelse og for det ærede Medlem fra Bælums Vedkommende maaske paa, at han ikke rigtig kender disse Forhold. Naar vi se rigtigt paa Sagen og kender den helt ud, vil man sikkert komme til det Resultat, at disse Bevillinger have gjort meget

stor Nytte og gøre det den Dag i Dag. Det er muligt, at Statstilskuddet til Hesteavlsforeningerne ikke gør nogen synderlig Nytte paa Sjælland, thi her befinder Hesteavlens sig i et fuldstændigt Virvar. Her har man alle mulige Hesteracer. Her have vi Fuldblodshingste, der parres med Frederiksborghopper, ja maaske med jydsk Hopper, her have vi jydsk Hingste og belgiske Hingste og Blandinger af begge Arter, og man ved ikke, hvad det er for Hopper, de blive parrede med, undertiden er det lettere Hopper, undertiden sværere Hopper, her befinde vi os, som sagt, i et rent Virvar. Ogsaa jeg mener, at der er ingen Mening for Staten i at give Støtte til en Hesteavl, der ligger i et saadant Virvar. Men noget helt andet er det for Jyllands Vedkommende. Der er der Plan i Oprøttet, der ved man, hvad man vil, der er Hesteavlens ledet fornuftigt og godt, og der kan paavises store Fremskridt. Derfor vilde jeg meget beklage, om man helt vilde unddrage Hesteavlsforeningerne Støtte fra Statens Side.

Naar man nu er gaaet den Vej her med Hensyn til at spare, at man har nedsat en Kommission til at undersøge og foreslaa Beparelser paa Finansloven, og man har nedsat et Udvalg til at undersøge og foreslaa Beparelser paa Husdyrloven, staa det saaledes for mig, at Opgaven for disse to Kommissioner i Virkeligheden er fælles, og derfor synes jeg, at naar den ene Kommission bliver færdig noget før den anden, er der derfor ingen Grund til, at man straks skal skride til de her foreslaede Beparelser. Tværtimod! Der er mere Grund til at vente, indtil den anden Kommission ogsaa bliver færdig. Kravet om at spare er ikke noget, der er kommet frem for nylig, det har været fremme mange Gange tidligere her i Tinget. Jeg har ogsaa selv tidligere omtalt den Sag, og jeg har bl. a. udtalt, at der ganske sikkert ogsaa paa Finansloven fandtes en hel Del Bevillinger, som havde overlevet sig selv, og som man uden Skade kunde stryge, men jeg har samtidig føjet til, at jeg havde ingen stor Tro til, at man naaede noget synderligt ad den Vej, idet jeg er gaaet ud fra, at naar man kom til at forhandle om de enkelte Bevillinger, vilde nogle hævde, at her var Ting, som man udmærket godt kunde stryge, men saa vilde det fra anden Side blive gjort gældende, at netop disse Bevillinger maatte man ikke pille ved, og Resultatet vilde blive, at det hele løb ud i Sandet. Derfor tror jeg, at dersom vi nu gik den Vej, som Lovforslaget